

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedkyně JUDr. Marie Turkové a soudců JUDr. Dagmar Nygrínové a JUDr. Petra Průchy v právní věci žalobce: **G. K.**, zast. Mgr. Petrem Adámkem, advokátem, se sídlem v Praze 1, Národní 11, proti žalovanému: **Ministerstvo vnitra**, se sídlem Praha 7, Nad Štolou 3, o kasační stížnosti žalobce proti rozsudku Městského soudu v Praze ze dne 7. 8. 2003, č. j. 11 Az 117/2003 – 20,

takto:

I. Rozsudek Městského soudu v Praze ze dne 7. 8. 2003, č. j. 11 Az 117/2003 - 20 **se zrušuje** a věc **se vrací** tomuto soudu k dalšímu řízení.

II. Odměna zástupci stěžovatele – Mgr. Petru Adámkovi, advokátu, se sídlem Národní 11, Praha 1, **se určuje** částkou 1075 Kč a bude mu vyplacena z účtu Nejvyššího správního soudu do 30-ti dnů od právní moci tohoto rozsudku.

Odůvodnění:

Rozhodnutím Ministerstva vnitra ze dne 19. 2. 2003, č. j. OAM-U/1094/VL-14-P11-2000 nebyl udělen žalobci azyl podle § 12, § 13 odst. 1, 2 a § 14 zákona č. 325/1999 Sb. ve znění pozdějších předpisů (dále jen zákona o azylu) a současně bylo rozhodnuto, že se na cizince nevztahuje překážka vycestování ve smyslu § 91 téhož zákona. V odůvodnění rozhodnutí žalovaný uvedl, že v průběhu správního řízení bylo objasněno, že důvodem žádosti žalobce o udělení azylu na území České republiky byla jeho obava z vykonstruovaného trestního stíhání ve vlasti. Dále uvedl, že po posouzení výpovědi žalobce, po jejím porovnání s informacemi o zemi původu (zpráva MZV USA o stavu dodržování lidských práv v Bělorusku za rok 2001, aktuální informace obsažené v databázi ČTK) a skutečnosti uváděnými žalobcem, shledal, že žalobce nesplňuje zákonné podmínky pro udělení azylu podle § 12 písm. a) a b) zákona o azylu. Konstatoval, že neshledal ani důvody pro udělení azylu podle § 13 odst. 1 a 2 a § 14 zákona o azylu. Stejně tak neshledal překážky vycestování ve smyslu § 91 téhož zákona, když obsah překážek vycestování porovnal s příslušnými informacemi o zemi původu a s výpovědí žalobce. Dospěl

k závěru, že žalobce nenáleží k osobám ohroženým skutečnostmi zakládajícími překážky vycestování podle § 91 tohoto zákona.

Proti tomuto rozhodnutí podal žalobce opravný prostředek (žalobu), v níž žalovanému vytýkal porušení § 3 odst. 3 a 4 zákona č. 71/1967 Sb., o správním řízení (správní řád), neboť se jeho žádostí nezabýval odpovědně a svědomitě a rozhodnutí správního orgánu nevychází ze spolehlivě zjištěného stavu věci. Poukazoval dále na to, že řízení o udělení azylu žalovaný nevedl tak, aby posílil jeho důvěru ve správnost rozhodování a dále, že rozhodnutí nepovažuje za přesvědčivé. Namítal porušení ustanovení § 32 odst. 1 správního řádu, neboť žalovaný nezjistil přesně a úplně skutečný stav věci a za tím účelem si neopatřil potřebné podklady pro rozhodnutí, § 33 odst. 2 správního řádu, neboť žalovaný mu nedal možnost před vydáním rozhodnutí se vyjádřit k jeho podkladům, ke způsobu jejich zjištění, popř. navrhnout jeho doplnění. Dále namítal porušení ustanovení § 46 správního řádu, neboť napadené rozhodnutí není v souladu se zákony a nevyšlo ze spolehlivě zjištěného stavu věci, a ustanovení § 47 odst. 3, neboť odůvodnění ho nepřesvědčilo o správnosti a žalovaný se v něm nevypořádal se všemi provedenými důkazy. Dále namítal porušení ustanovení § 12 zákona o azylu, neboť se domníval, že splňuje zákonné podmínky stanovené v tomto ustanovení, a porušení ustanovení § 91, neboť má za to, že u něj existuje překážka vycestování ve smyslu tohoto ustanovení. V žalobě dále uvedl, že v rozhodnutí správního orgánu jsou nepřesně chronologicky uvedeny některé události související s jeho odchodem z vlasti. Tyto následně podrobně vylíčil a konstatoval, že tříletý trest odnětí svobody, který mu v případě návratu do vlasti hrozí za účast na demonstracích, lze považovat za vysoký. Konstatoval dále, že se obává, že v okamžiku jeho návratu by mohl být ohrožen i jeho život, neboť mu takto bylo vyhrožováno. Navrhoval, aby soud napadené rozhodnutí zrušil a věc vrátil žalovanému k dalšímu řízení.

Městský soud v Praze rozsudkem ze dne 7. 8. 2003, č. j. 11 Az 117/2003 – 20 žalobu žalobce proti rozhodnutí žalovaného zamítl a rozhodl, že žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení. V odůvodnění rozhodnutí uvedl, že přezkoumal napadené rozhodnutí a dospěl k závěru, že žaloba nebyla podána důvodně. K námitkám žalobce uvedl, že žalobce v podané žalobě poukazoval na neúplně zjištěný stav věci, avšak učinil tak pouze v obecné poloze a neuvedl žádné konkrétné důkazy, které by podle jeho názoru měly být provedeny k úplně zjištěnému stavu věci. Za této situace soud konstatoval, že podle jeho názoru před vydáním napadeného rozhodnutí byl skutečný stav zjištěn dostatečně, když v napadeném rozhodnutí žalovaný dostatečně uvedl, které skutečnosti odůvodňují vydání rozhodnutí a tyto byly z obsahu správního spisu spolehlivě zjištěny. Soud dále zdůraznil, že žalobce v podané žalobě namítal, že správní orgán pochybil, pokud uvedl jako datum demonstrace, které se měl žalobce zúčastnit a po které měl být zadržen a zbit, den 4. 5. 1997, když správné datum je 4. 5. 1998, avšak v návrhu na zahájení řízení o udělení azylu ze dne 24. 3. 2000 sám žalobce zcela určitě a jednoznačně uvedl, že se demonstrace konala dne 4. 5. 1997. Dále zcela konkrétně a opakovaně uvedl, že vlast opustil dne 26. 10. 1997, od 27. 10. 1997 do 12. 11. 1997 byl v ČR, poté do 12. 1. 1998 ve vězení v Německu za ilegální přechod státní hranice a od 12. 1. 1998 pobýval v ČR. Při pohovoru k důvodům návrhu na zahájení řízení o udělení azylu však žalobce zcela odlišně uvedl data konání demonstrace a jeho následného zatčení a tento zásadní chronologický rozpor nebyl schopen k výslovnému dotazu uspokojivým způsobem vysvětlit. Přitom z informace ČTK plyne, že v měsíci květnu 1997 se v M. nekonala žádná demonstrace proti režimu prezidenta Lukašenka. Soud konstatovat, že vzhledem k zásadním rozporům ve tvrzeních žalobce a v absenci jakýchkoliv dalších skutečností, které by byly v souladu s tvrzeními žalobce, nebylo v řízení prokázáno naplnění podmínek pro udělení azylu uvedených v ustanovení § 12

zákona o azylu. Napadené rozhodnutí podle názoru soudu rovněž obsahovalo dostatečně odůvodněný závěr o tom, proč v případě žalobce není dána překážka vycestování. Na základě těchto skutečností dospěl Městský soud v Praze k závěru, že žaloba žalobce není důvodná, a proto ji podle § 78 odst. 7 s. ř. s. zamítl.

Proti tomuto rozsudku podal žalobce (dále jen stěžovatel) včas kasační stížnost, a to z důvodů uvedených v ustanovení § 103 odst. 1 písm. a) a b) s. ř. s. V kasační stížnosti uvedl, že svou zemi opustil z důvodu obav z pronásledování ze strany státních orgánů a z důvodu zastávání svých politických práv a svobod. Od ledna do března 1997 byl členem Mládežnické fronty, od března členem Běloruské národní fronty, která se profiluje jako opoziční strana vůči vládnoucímu režimu. Podrobně popisoval svou agitační činnost a účast na demonstracích. Zdůraznil, že ohledně špatného data, které uvedl v souvislosti s jeho zatčením, je třeba konstatovat, že má problém s pamatováním dat. Vyslovil přesvědčení, že žalovaný správní orgán měl rozhodnout o udělení azylu jeho osobě. Skutečnost, že si spletl data konání demonstrace by neměla být stěžovateli k tíži, stejně jako skutečnost, že ČTK neuvádí konání demonstrace v uváděných termínech. Vzhledem ke svému postavení nemá stěžovatel možnost získat informace ze země původu, které by konání demonstrace dokazovaly, nicméně se domnívá, že správní orgán nedostatečně zjistil skutkový stav věci, když se v posuzování této otázky spolehl pouze na jediný zdroj informace. Stejně tak skutečnost, že se soud ztotožnil s konstatováním, které zastává žalovaný, že se stěžovatel obává uvěznění z důvodu výtržnictví, je podle jeho názoru nesprávná, a to především proto, že uvedl, že obvinění z výtržnictví bylo záminkou pro jeho zastrašování ze strany státní bezpečnosti, rovněž pak proto, že je všeobecně známé, že v Bělorusku jsou falešná obvinění prostředkem pronásledování příslušníků opozice. Navrhoval, aby Nejvyšší správní soud zrušil napadený rozsudek a věc vrátil Městskému soudu v Praze k dalšímu řízení. Současně navrhl přiznání odkladného účinku kasační stížnosti a požádal o ustanovení právního zástupce pro řízení o kasační stížnosti.

Městský soud v Praze usnesením ze dne 2. 3. 2004, č. j. 11 Az 117/2003 - 46 ustanovil stěžovateli pro řízení o kasační stížnosti zástupce Mgr. Petra Adámka, advokáta, se sídlem Praha 1, Národní 11. dubna 2005.

Žalovaný ve svém vyjádření popřel oprávněnost podané kasační stížnosti, neboť se domníval, že jak jeho rozhodnutí ve věci azylu, tak i rozsudek soudu, byly vydány v souladu s právními předpisy. Odkázal na správní spis a vyslovil názor, že se soud zabýval všemi tvrzeními, které stěžovatel uvedl a která se nyní opakují a jsou detailněji rozváděna ve snaze dát jim politický podtext. Pokud se týká návrhu na přiznání odkladného účinku, neměl žalovaný námitek k jeho přiznání, když stěžovateli bylo na základě tohoto samotného návrhu uděleno vízum za účelem strpění pobytu. Navrhoval zamítnutí kasační stížnosti pro její nedůvodnost.

Nejvyšší správní soud přezkoumal napadený rozsudek podle ustanovení § 109 odst. 2 a 3 s. ř. s. vázán rozsahem a důvody, které stěžovatel uplatnil ve své kasační stížnosti. Po přezkoumání věci dospěl k závěru, že kasační stížnost je důvodná.

Z obsahu kasační stížnosti plyne, že je podávána z důvodů uvedených v ustanovení § 103 odst. 1 písm. a) a b) s. ř. s.

Podle ustanovení § 103 odst. 1 písm. a) s. ř. s. lze kasační stížnost podat z důvodu tvrzené nezákonnosti spočívající v nesprávném posouzení právní otázky soudem v předcházejícím řízení. Podle § 103 odst. 1 písm. b) s. ř. s. lze kasační stížnost podat z důvodu tvrzené vady řízení, spočívající v tom, že skutková podstata, z níž správní orgán vycházel, nemá oporu ve spisech, nebo je s nimi v rozporu, nebo že při jejím zjišťování byl porušen zákon v ustanoveních o řízení před správním orgánem takovým způsobem, že to mohlo ovlivnit zákonnost a pro tuto důvodně vytýkanou vadu soud, který ve věci rozhodoval, měl napadené rozhodnutí správního orgánu zrušit; za takovou vadu řízení se považuje i nepřezkoumatelnost rozhodnutí správního orgánu pro nesrozumitelnost.

Nejvyšší správní soud v posuzované věci uvádí, že podle ustanovení § 32 odst. 1 zákona č. 71/1967 Sb. (správní řád) je správní orgán povinen zjistit přesně a úplně skutečný stav věci a za tím účelem si opatřit potřebné podklady pro rozhodnutí. Přitom není vázán jen návrhy účastníků řízení. Přestože povinností správního orgánu v řízení o udělení azylu není předestřít žadateli o azyl důvody, pro které je azyl obvykle poskytován, mělo by být jeho povinností zabývat a vypořádat se se všemi důvody, které stěžovatel v průběhu azylového řízení uvedl jako důvody, které považoval pro udělení azylu za významné. Tak tomu podle názoru Nejvyššího správního soudu v posuzované věci nebylo.

Především je třeba konstatovat, že stěžovatel od počátku správního řízení, resp. řízení o udělení azylu tvrdí naprosto shodné skutečnosti a to, že od ledna 1997 do března 1997 byl členem Mládežnické fronty Běloruska (MSG) a poté od března 1997 se stal členem Běloruské národní fronty. Byl pronásledován 6. oddílem Státní bezpečnosti pro svou účast na demonstraci, která se konala v G., a jíž měl být vyjádřen nesouhlas se smlouvou podepsanou mezi Ruskem a Běloruskem. Poté byl zatčen, zbit, probudil se v nemocnici, kam za ním přišel příslušník policie s tím, že mu hrozí tříletý trest za výtržnictví, když stěžovatel nechtěl podepsat protokoly, vyhrožoval mu, že bude odvezen zpět, odkud ho přivezli. Stěžovatel z nemocnice utekl a poté za pomoci strýce opustil Bělorusko. Uvedený skutkový děj stěžovatel nijak v průběhu řízení o udělení azylu neměnil. Problémem však bylo, že stěžovatel uváděl odchylně roky, kdy mělo k výše uvedeným událostem dojít.

V žádosti o udělení azylu ze dne 24. 3. 2000 uvedl, že v říjnu 1997 opustil Bělorusko, od 27. 10. 1997 do 12. 11. 1997 byl v ČR, poté od listopadu 1997 do 12. 1. 1998 ve vězení v R. v Německu, a od 12. 1. 1998 byl v České republice. Podle žádosti o udělení azylu byl zatčen kvůli demonstraci, která se konala v G. dne 4. 5. 1997.

V rozporu s těmito časovými údaji uvedl v protokolu o pohovoru ze dne 3. 4. 2004, že v roce 1997 byl nemocen, proto se demonstrací nezúčastnil. Demonstrace v G. se zúčastnil dne 4. 5. 1998. V tomto protokole sepsaném dne 3. 4. 2004 nebyl stěžovatel na rozpory vyplývající z časového určení událostí dotázán.

V protokole o pohovoru ze dne 4. 4. 2000 stěžovatel na dotaz, kdy odjel ze země, uvedl, že dne 26. 10. 1998. Na otázku, zda může objasnit, proč v návrhu uvedl, že odjel ze země dne 26. 10. 1997, stěžovatel uvedl, že možná něco popletl, ale odjel dne 26. 10. 1998. Na závěr tohoto protokolu uvedl, že si přesně nepamatuje data, není to však proto, že by chtěl nějak klamat, ale protože si to opravdu nepamatuje. Další pohovory již se stěžovatelem prováděny nebyly a věc z hlediska rozporů časových údajů zůstala ve výše naznačené poloze.

V odůvodnění napadeného správního rozhodnutí poukázal správní orgán na nevěrohodnost a účelovost výpovědi stěžovatele, aniž by však blíže uvedl, v čem rozporuplnost spatřuje, a aniž by objasnil, ze které časové verze v posuzované věci vychází. Konstatoval, že stěžovatel správnímu orgánu neuvedl žádné skutečnosti, které by svědčily o souvislostech mezi účastí na demonstraci, následným zatčením a nepravdivým protokolem. Dále správní orgán poukazoval na to, že podle informace České tiskové kanceláře podepsali prezidenti Ruska a Běloruska dne 2. 4. 1997 v M. krátký dokument, který se stal základem pro vytvoření svazu Ruska a Běloruska a u příležitosti ročního výročí se dne 2. 4. 1998 konala v M. demonstrace. Dne 8. 12. 1999 byla sepsána smlouva o vytvoření svazového státu Ruska a Běloruska. Poukázal na to, že výpověď jmenovaného je s těmito informacemi v rozporu.

Nejvyšší správní soud však nesouhlasí s výše uvedeným postupem správního orgánu a jeho závěry uvedené v odůvodnění napadeného rozhodnutí nepovažuje za jednoznačné a přesvědčivé. Především dosud nebylo objasněno, kdy vlastně stěžovatel opustil Bělorusko. Přitom objasnění otázky, zda stěžovatel opustil Bělorusko 26. 10. 1997 nebo 26. 10. 1998 je základním předpokladem pro posouzení jeho možné účasti na demonstraci v G. Podle názoru Nejvyššího správního soudu bylo možno tuto otázku ověřit dotazem na orgány Německa, zda byl stěžovatel vězněn v R. od listopadu 1997 do 12. 1. 1998, či v jinou dobu. Bylo-li by zjištěno, že stěžovatel byl vězněn v Německu v době, kterou uvedl v žádostí (na jiném místě spisu o této skutečnosti není zmínka), pak by mohlo být jeho tvrzení o tom, že Bělorusko opustil v roce 1998 zpochybněno.

Další spornou otázkou je, zda a případně kdy se konala demonstrace v G., s níž stěžovatel spojuje následné zatčení, vyslýchání, bití, pobyt v nemocnici a útěk z nemocnice a následný odchod z vlasti. Je pravdou, že v chronologickém přehledu událostí v Bělorusku, získaného z infobanky ČTK – informace o zemích ze dne 19. 12. 2001 není demonstrace v G. uvedena, je zde však údaj o demonstraci v M., která se konala 2. 4. 1998. Přes výše uvedené má Nejvyšší správní soud za to, že údaj tvrzený stěžovatelem o jeho účasti na demonstraci v G. měl být ověřen dotazem správního orgánu přímo na to , zda a případně kdy se demonstrace v G. konala.

I když povinností správního orgánu v řízení o udělení azylu není předestřít žadateli o azyl důvody, pro které je azyl obvykle poskytován, mělo by být jeho povinností zabývat a vypořádat se se všemi důvody, které stěžovatel v průběhu řízení o azyl uvedl jako důvody, které považoval pro udělení azylu za významné. Jestliže tedy stěžovatel od počátku azylového řízení tvrdil důvody, které by zcela jistě byly podřaditelné pod ustanovení § 12 zákona o azylu, bylo povinností správního orgánu tyto důvody prověřit, ne pouze poukazovat na rozpory ve výpovědi stěžovatele, které se ostatně správní orgán nepokusil vyčerpávajícím způsobem odstranit a které se týkají nikoliv popisu skutečností samotných, ale časových údajů, které zcela jistě ověřit lze.

Stěžovatelovo tvrzení o tom, že byl pronásledován z politických důvodů 6. oddílem Státní bezpečnosti v Bělorusku vyvráceno nebylo a nelze proto souhlasit s názorem správního orgánu, že stěžovatel správnímu orgánu neuvedl žádné skutečnosti, které by svědčily o souvislostech mezi účastí na demonstraci, následným zatčením a nepravdivým protokolem. Tento názor se jeví nepřesvědčivý, neboť je to právě stěžovatel, který od počátku azylového řízení tyto skutečnosti v nezměněné podobě tvrdil.

Nejvyšší správní soud dále uvádí, že závěr správního orgánu uvedený v odůvodnění napadeného rozhodnutí o tom, že stěžovatel je podle svého vyjádření obviněn z výtržnictví,

nikoliv z nezákonného zastávání politických práv a svobod nebo pro zastávání politických důvodů, nemá podle názoru soudu oporu ve spise. Vycházel-li správní orgán ze zjištění učiněných přímo od stěžovatele (v obsahu správního spisu se kromě výše zmíněného chronologického přehledu žádný jiný důkaz nenachází) pak stěžovatel sice uvedl, že je stíhán pro trestný čin výtržnictví, avšak jako trestný čin vykonstruovaný, neboť zatčen byl pro účast na politické demonstraci v G. Takto stěžovatel shodně vypovídal a podrobně rozváděl související skutečnosti, jak v protokolu ze dne 3. 4. 2000, tak i v protokolu ze dne 4. 4. 2000. Výše uvedený závěr správního orgánu se proto jeví jako zkreslený a neodpovídající tomu, co stěžovatel ve skutečnosti uváděl.

V posuzované věci nepůsobí přesvědčivě ani postup správního orgánu při zjišťování situace v zemi původu stěžovatele, tedy v Bělorusku. Z protokolu o pohovoru sepsaného dne 3. 4. 2000 vyplývá, že stěžovatel byl seznamován jednak se speciálními informacemi, a to materiály MZV ČR ze dne 12. 2. 1997, 1. 4. 1998, 18. 8. 1998, 16. 7. 1998, 20. 1. 1999, 16. 12. 1999, 8. 7. 1998 a 6. 8. 1998 a jednak s obecnými informacemi – ČTK databáze země, Běloruské centrum – Člověk v tísni – přehled nejnovějších událostí 30. 8. – 17. 10. 1999, Přehled událostí v Bělorusku, říjen 1999 – únor 2000, vydáno spol. Člověk v tísni, zpráva o dodržování lidských práv ve státě Bělorusko pro rok 1998 – MZV USA, dne 26. 1. 1999, zpráva o dodržování lidských práv v Bělorusku v roce 1999, vydaná MZV USA dne 25. 2. 2000 a jednotná teritoriální informace za rok 1997, ze dne 23. 9. 1998. Ve spise se však žádná z těchto zpráv nenachází kromě informace vyplývající z infobanky ČTK – informace o zemích – ze dne 19. 12. 2001, která však obsahuje chronologický výčet událostí v Bělorusku, nikoliv popis situace v této zemi. V napadeném rozhodnutí správní orgán sice uvedl, že vycházel ze zprávy Ministerstva zahraničí USA o stavu dodržování lidských práv v Bělorusku 2001 (tato zpráva není ve spise založena a nebyla ani v seznamu zpráv, s nimiž se mohl stěžovatel seznámit) a dále z aktuálních informací ohledně situace v Bělorusku obsažených v databázi České tiskové kanceláře. Konkrétní situace v Bělorusku však v napadeném rozhodnutí není vůbec popsána, což je o to závažnější, když stěžovatel uvádí jako důvod pro udělení azylu pronásledování pro zastávání politických názorů a obavy z návratu do Běloruska odůvodňuje právě těmito politickými názory. Z hlediska objektivity posouzení situace v zemi původu stěžovatele by bylo na místě, aby ji správní orgán skutečně posoudil, a to na podkladě listinných důkazů, s nimiž se mohl stěžovatel v průběhu řízení o udělení azylu seznámit a dále aby tyto zprávy byly založeny ve spise.

Naskýtá se dále otázka, zda v posuzované věci správní orgán dodržel ustanovení § 33 správního řádu. V protokolu ze dne 3. 4. 2000 byl sice stěžovatel vyzván tak, že ve smyslu § 33 odst. 2 zákona č. 71/1967 Sb., o správním řízení, má právo se před vydáním rozhodnutí vyjádřit k těmto podkladům pro rozhodnutí a ke způsobu jejich zjištění, případně navrhnout jejich doplnění, avšak přes tuto skutečnost byl stěžovatel dále vyslýchán v protokolu sepsaném po této výzvě, tedy v protokolu ze dne 4. 4. 2000. Je sice pravdou, že v protokolu ze dne 3. 4. 2000 je škrtnuta ta část, v níž stěžovatel uvedl, že je seznámen s obsahem výše uvedených podkladů pro vydání rozhodnutí podle § 33 odst. 2 správního řádu, avšak ve správním spise se další doklad o tom, že bylo stěžovateli umožněno seznámit se s podklady pro vydání rozhodnutí, nenachází.

Nejvyšší správní soud si je vědom toho, že od vyhlášení zákona č. 222/2003 Sb., tj. od 26. 6. 2003, se již na řízení o udělení azylu nevztahuje § 33 odst. 2 správního řádu, avšak v době vedení správního řízení konaného v tomto případě, měl správní orgán podle tohoto ustanovení postupovat. Porušení ustanovení § 33 odst. 2 namítal stěžovatel i v žalobě.

Nejvyšší správní soud tedy dospěl k závěru, že skutková podstata, z níž správní orgán v napadeném rozhodnutí vycházel, nemá oporu ve spisech a že při jejím zjišťování byl porušen správní řád v ustanoveních § 32 odst. 1 a § 33 takovým způsobem, že to mohlo ovlivnit zákonnost rozhodnutí správního orgánu a pro tyto vady měl Městský soud v Praze napadené rozhodnutí správního orgánu zrušit [§ 103 odst. 1 písm. b) s. ř. s.].

Kasační stížnost tedy považuje za důvodnou, a proto napadený rozsudek Městského soudu v Praze zrušil a věc mu vrátil k dalšímu řízení (§ 110 odst. 1 s. ř. s.). V dalším řízení je Městský soud v Praze vázán právním názorem vysloveným v tomto rozsudku (§ 110 odst. 3 s. ř. s.). V novém rozhodnutí rozhodne soud i o náhradě nákladů řízení o kasační stížnosti (§ 110 odst. 2 s. ř. s.).

Pokud jde o návrh na přiznání odkladného účinku kasační stížnosti, vycházel Nejvyšší správní soud z toho, že za situace, kdy byl napadený rozsudek zrušen, nebylo třeba o odkladném účinku kasační stížnosti rozhodovat.

Odměna zástupci stěžovatele – Mgr. Petru Adámkovi, advokátu, se sídlem Národní 11, Praha 1, byla stanovena za jeden úkon po 1000 Kč [§ 9 odst. 3 písm. f), § 11 odst. 1 písm. b) – vyhlášky č. 177/1996 Sb. – převzetí a příprava zastoupení] a náhrada hotových výdajů v částce 75 Kč (§ 13 odst. 3 téže vyhlášky), celkem tedy 1075 Kč. Uvedená částka bude vyplacena zástupci stěžovatele do 30-ti dnů od právní moci tohoto rozsudku.

P o u č e n í : Proti tomuto rozsudku **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 18. dubna 2005

JUDr. Marie Turková
předsedkyně senátu